

Michael Lerche Nygaards prædiken sidste søndag i kirkeåret

Taler

Michael Lerche Nygaard
Præst

Dato

24. november 2019

Sted

Kristkirken, Kolding

Omstændigheder

Under prædiken blev der vist tre udgaver af ikonen "Christus Pantocrator" fra Sct. Catharina Kloster på Sinaj: Et billede af en udelukkende mild Jesus, sammen med et billede af en udelukkende streng Jesus.

Til sidst originalbilledet, som rummer begge dele, i hver sin halvdel af Jesu ansigt.

Se de tre billeder nederst på siden.

Prædikentekst

Matthæusevangeliet kapitel 25, vers 31-46

1 Helvedesprædikanten

Prøv engang at se på de her to billeder af Jesus. De er ret så forskellige.

- 5 - Billedet til venstre viser en mild Jesus med et indfølelsefuldt blik.
- På billedet til højre er han strengere at se på. Her er blikket mere gennemtrængende, og der er mere autoritet.

Gad vide, hvilket billede du ser for dig, når du tænker på ham?

10

Ligner det mest billedet til venstre eller billedet til højre?

I evangelierne kan vi læse om mange situationer, hvor vi kan se den milde Jesus for os.

15

For eksempel når han siger til en bange kvinde, som har været syg i mange år:
"Datter, din tro har frelst dig. Gå bort med fred, og vær helbredt for din lidelse!"

Det er umuligt at forestille sig, at han har sagt de ord med et strengt blik.

20

Eller når han siger til moderen, der har en syg datter derhjemme: *"Kvinde, din tro er stor. Det skal ske dig, som du vil"* Han må også have haft milde øjne, da

han sagde dét.

25

Omvendt er der også mange situationer i NT, hvor Jesus taler skarpt, og ser strengt på noget eller nogen. Vi har faktisk allerede læst om en af dem i dag, da vores lille dåbsbarn blev døbt. Disciplene ville hindre nogle mødre i at komme hen til Jesus med deres børn. Og så stod der, at Jesus blev vred og skældte dem ud.

30

Vi præster plejer læser ellers tit hans replik med vores mest elskværdige smil på:
"Lad de små børn komme til mig, det må I ikke hindre dem i..."

35

Men det er jo en regulær omgang skideballe, de får. Han var vred, da han sagde det, står der.

40

For var der noget, der kunne få Jesus til at løfte øjenbrynene og blive vred, så var det, når nogen ville forhindre andre i at lære ham at kende. Her gjorde han ikke forskel på, om det var disciple eller andre, der havde gjort det. Det ville han ikke affinde sig med.

45

Og det var ikke forfængelighed. Han kom jo for at opsøge og frelse de fortabte – så de ikke skulle gå fortabt. Han kom for at advare mennesker om, at vi ikke vil finde vejen til den nye himmel og den nye jord, hvis ikke vi lader ham vise os den.

50

Så vreden kom af hans kærlighed. Den store, guddommelige kærlighed til menneskene, som var hele hans drivkraft. Han sagde selv, at han ikke var kommet for at dømme os, men for at vi skulle frelses af ham. Netop derfor blev han vred, hvis nogen stillede sig imellem.

55

Det var den samme vrede, der skyllede op i ham, da han jog handelsfolkene ud af tempelgården og væltede de stande, de havde deres varer på: "Der står skrevet: Mit hus skal være et bedehus. Men I har gjort det til en røverkule" – altså et tilholdssted for gangstere og svindlere.

60

Handelsfolkene var rykket helt ind, hvor folk holdt gudstjeneste, så gudstjenesten ikke længere handlede om at bede til Gud. På den måde stillede de sig imellem Gud og mennesker. Så tog han et stykke reb og ligefrem piskede dem ud af døren. Så var der nultolerance fra hans side.

65 Så når vi læser i NT, er det helt tydeligt, at Jesus rummer begge sider, både den milde og den strenge.

Sådan er det jo for resten med alle virkelige personer. Vi har ikke kun én side, men der er mere at sige om os. Vi kan både være milde og det modsatte. Forskellen er bare, at når det handler om Jesus, så er det ikke hans dagsform, der 70 gør udslaget. Hver gang er det hans kærlighed, der ligger bag, både når han taler mildt og når han taler skarpt.

Tilbage til vores to billeder med en udelukkende mild Jesus, over for en udelukkende streng. Faktisk er der fiflet med dem. Man har lavet to billeder ud 75 af ét, ved i begge tilfælde at tage den ene side af ansigtet og spejlvende det.

Som vi nu skal se, har det originale billede begge stemninger med i det samme ansigt.

80 Det er en smuk gammel ikon, som man kan se i Skt. Katharinaklostret ved Sinaj Bjerg i Egypten.

85 Det hedder ”Christus Pantokrator” – som betyder ”Alherskeren Kristus” – altså Jesus, som troner i al sin magt. Han, som har al magt i himlen og på jorden. Herren, som skal sidde på sin herligheds trone på dommedag.

Så her er Jesus malet, som Bibelen virkelig fortæller om ham: Som den Almægtige, der på samme tid er både mild og streng. Han er både den, der 90 strækker sig umådelig langt for os – og den, der siger os sandheden.

Og det gør han sandelig også i dag, i teksten, vi har lyttet til. Der bliver ikke lagt fingre imellem. Vi hører, at alle mennesker skal møde ham på dommedag, når han kommer igen for at dømme levende og døde, som vi sagde det i 95 trosbekendelsen før dåben.

På den dag vil den fysiske død være en parentes, der er overstået. Den død, som vi ikke kan stille noget op med, vil Jesus annullere på et øjeblik. Vi skal blive levende igen, hvis vi har nået at dø, før han kommer. Og så skal vi møde ham, 100 ansigt til ansigt, individuelt.

Det lyder godt, at alle skal dét. Men der er mere at sige.

105 For på den dag vil alle mennesker, der har levet til alle tider, blive delt i to grupper på hver sin side af ham. Det svarer til, at vi vælger side her i livet: Vil vi lytte til det og bede ham om at forklare det for os og give os troen? Eller lukker vi ørerne, fordi vi synes at han er for streng og gammeldags?

110 Den relation, vi har til ham, når vi dør, vil danne grundlaget for den dom, Jesus skal afsige over os hver især på den dag. Dommen vil være evig, og den vil ikke kunne appelleres. Der følger en forklaring med den. Men den kan ikke ændres.

Jeg kan ikke læse teksten her uden at blive urolig. Den får mig til at tænke på,
115 hvor gerne jeg vil være i den rigtige gruppe den dag. Og jeg ved, at jeg kun kommer til dét, hvis jeg holder mig til Jesus hele mit liv, til min sidste dag her på jorden.

Jeg bliver også urolig, når jeg tænker på de mange mennesker, jeg holder af, men
120 som p.t. ikke synes at tro på Jesus. Jeg er urolig for, om de mon kommer til at havne i den forkerte flok, når Jesus kommer tilbage og deler menneskeheden op i to. Det ville være forfærdeligt. Det ville jeg være frygtelig ked af.

Og jeg ved, at det er en smerte, som jeg har tilfælles med Jesus.

125 For han græd engang over en hel by. Det var en dag, hvor han så frem imod dommedag, og forudsagde, at en masse mennesker i Jerusalem ikke ville komme til at være med i den rigtige flok på dommedag. Han græd og sagde:

130 *"Vidste blot også du på denne dag, hvad der tjener til din fred. Men nu er det skjult for dine øjne."*

Det var ikke det hårde blik – det var det sørgmodige blik. For når nogen, man elsker, roder sig ud i noget rigtig skidt – så bliver man ked af det.

135 Her i livet kan vi rode os ud i meget skidt. Men uanset hvad vi har rodet os ud i, er Jesus aldrig længere væk end en bøn. Hvis vi bekender vores synder for ham, så tager han imod os. Så redder han os, og så kan vi glæde os til at komme med ind til den nye verden, han har forberedt til mennesker.

Og det uanset, hvor meget rod vi har i vores liv.

Derimod kan vi have et liv, der er så pænt, det kan være – hvis vi ikke vil bekende
145 vores synder og være åbne over for Jesus – så er vi nogle stakkels mennesker,
uanset hvor meget vi ellers har opnået af penge, status, uddannelse, job osv. For
så ender vi det forkerte sted på dommedag.

Det fortæller Jesus os i dag. Og hvor er det godt, at han gør det. Tænk hvis han
150 holdt det hemmeligt. Det ville være en forfærdelig overraskelse.

Der bliver somme tider talt om helvedesprædikanter. Det er et skældsord at være
helvedesprædikant i dag. Og det er man, hvis man siger sådan noget som Jesus
siger i dagens tekst. Det er ikke tit, vi kristne gør det, for vi bryder os ikke om at
155 tale om helvede. Det er så uhyggeligt, at man kan gå evigt fortabt.

Men den største helvedesprædikant, der har gået på jorden, er Jesus selv. *Og hver
160 eneste gang*, han talte om helvede, var det fordi han ville undgå, at mennesker
skulle havne dér.

For læg mærke til: Det har aldrig været meningen! Helvede er ikke beredt for
menneskene. Jesus siger til dem, der ikke vil have med ham at gøre: *"Gå bort fra
mig, I forbandede, til den evige ild, som er bestemt for Djævelen og hans engle"*.

Jeg synes, at jeg kan se hans tårer for mig, mens han siger de ord. Ligesom da han
165 græd over den store by. For helvede var slet ikke bestemt for mennesker. Det var
Guds fjende, Djævelen, der skulle derhen. Og ikke som fangevogter, men som
fange. Djævelen skal en dag spærres inde i helvede. Så skal der ikke være nogen,
der dør længere. Smerte, skrig og pin skal ikke være mere. Gud vil skabe en ny
170 verden uden alt det onde. Uden alt det, som Djævelen har ødelagt verden med.
En dag bliver han buret inde, og så er det slut med det.

Men der vil være en stor gruppe mennesker, som går samme vej den dag. Det er
dem, som det er lykkedes for ham at manipulere. Det vil være en vældig masse
175 mennesker – alle, som regnede noget andet vigtigere her i livet end at tro på
Jesus og leve på hans ord.

På dommedag vil de gå med ham, som fik lov at sætte standarden og normerne i

180 deres liv. Det så måske nok så pænt ud. De fleste havde levet som ganske almindelige folk, hverken voldelige eller forbryderiske. Men de havde gået en anden vej end den, som Jesus havde vist.

Og der er kun to veje: En smal, der fører til det evige liv – og en stor bred én, der
185 fører ind i fortabelsen, hen hvor Jesus ikke er, men hvor der er smerte og tænderskæren uden ende. Det siger Jesus udtrykkeligt. Det kunne være gået helt, helt anderledes med disse mennesker. Jesus havde bestemt den nye jord til alle, der ville følges med ham. Han havde forberedt en evig fest, en kærlighedsfest. Og så fulgte man i stedet den Onde – både her i livet og i evigheden.

190 Jeg ville så gerne kunne fortælle dig, at det ikke kan lade sig gøre at gå fortabt. Men det ville være at sige det modsatte af, hvad Jesus fortæller i teksten i dag. Og så nytter det jo ikke noget. Hvis jeg benægtede det, og forsikrede dig om, at alle bliver frelst til sidst – så ville det være at give dig matadorpenge. Det ville se fint
195 ud, men der ville ikke være nogen værdi i det.

Men det, jeg kan sige - og som jeg også meget hellere *vil* sige, det er det, som Jesus siger: At han ikke ønsker at nogen skal havne det forkerte sted – og at vi *ikke* havner dér, hvis vi tror på ham og følger ham.

200 Og hvordan kommer vi så til det? Det er jo nemt nok at sige, at man skal tro på Jesus, men hvad nu, hvis man ikke gør?

Så er der et enkelt svar: Begynd at være med der, hvor hans ord bliver forkyndt.
205 Begynd at gå i kirke. Begynd at være sammen med de kristne. Vær med, når vi hører ham vise vej til det evige liv. Hør prædikenerne, tal med de andre om budskabet, bed selv til ham om at give dig troen. Gå til nadver og tag imod det, han vil give dig. Så vil troen på ham vokse frem i dig, stille og roligt.

210 Det vil ændre din tilværelse, som vi har hørt det i dag. Ubevidst vil du begynde at leve et andet liv. Derfor siger Jesus, at de, der går ind til livet, er dem, der gør godt imod andre her i verden, også mod de kristne.

215 Det er ikke gode gerninger, der gør en person god. Men en god person gør gode gerninger, siger Luther. Meningen er, at når vi følges med Jesus, der er så helt utrolig god – så vil der også ske noget med os, en inspiration til at gøre godt. Vi vil ikke gå og fokusere på hver en halvtredsøre, vi har givet til en eller anden

indsamling, eller hvert besøg, vi har aflagt, sådan som mennesker ellers gør. Vi
220 vil gerne gøre de ting, men vi vil ikke gå og holde regnskab med det.

Og derfor er der også indbygget en overraskelse på dommens dag:

Mens de selvretfærdige protesterer: De har da ikke forsømt noget! – så vil de, der
225 har fulgt Jesus, være desorienterede. For så meget betød det da heller ikke, hvad
de gjorde – eller hvad?

Men vores gerninger betyder åbenbart meget. For de er tegn på en dybere
virkelighed inde bagved. Som Jesus selv siger et andet sted:

230

”Et godt træ kan ikke bære dårlige frugter, og et dårligt træ kan ikke bære gode frugter.”

Frugterne kommer, når vi holder os til de overleveringer, vi er blevet undervist i,
235 som det blev sagt i Esajasteksten i dag. Altså holder os til den gode gamle
kristendom – det gode gamle budskab. Den gode, gammeldags kristendom. For
så vil Gud gøre noget godt med os imens: Give os troen og skabe frugt for ham i
vores liv.

240 Og imens vil han vise os vej. Hans søn Jesus kaldes ligefrem ”Vejen”. Har vi
ham, så finder vi vejen helt frem og helt hjem. Og det er dét, som Gud pønser
på. Det er derfor, han taler både strengt og mildt. Inviterer og advarer. Skælder
ud og trøster. For han vil være vores himmelske Far. Og det er afgørende for
ham, at hans børn finder hjem.

245

Og der er ikke noget, der er vigtigere for ham, end at han må kunne sige til dig
og mig en dag:

*”Kom, I som er min fars velsignede, og tag det rige i arv, som er bestemt for jer,
250 siden verden blev grundlagt”.*

Ære være Faderen og Sønnen og Helligånden.

Kilde

255 Manuskript tilsendt af taler og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler

Kildetype
Digitalt manuskript

260 **Tags**
Første tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet, Sidste søndag i kirkeåret

URI
<https://www.dansketaler.dk/tale/michael-lerche-nygaards-praediken-sidste-sondag-i-kirkearet>

265

270

275

280

285

290

295